

*Позірк
спыні
На смерці
й жыці...
Вершнік,
далей ляці!*

Ўільям Батлер Ейтс

Выбраныя вершы

Ўільям Батлер Ейтс

Выбраныя вершы

Пераклад з англійскай

Мінск
Выдавец Зміцер Колас
2017

УДК 821.111-1
ББК 84(4Ирл)-5
Е44

Серія заснована у 2016 годзе.

Рэдкалегія серыі:

Л. Баршчэўскі, Зм. Колас, В. Сёмуха,
А. Хадановіч, Г. Янкута

Укладальніца Марына Шода

Пераклад зроблены паводле выдання:

The Poetical Works of William B. Yeats. Vol. 1.

London: Macmillan, 1906;

http://famouspoetsandpoems.com/poets/william_butler_yeats/poems

На вокладцы:

Джон Батлер Ейтс,

Партрэт Уільяма Батлера Ейтса, 1900.

ISBN 978-985-7164-68-4

©Дызайн серыі. Русецкі М. І., 2016.

©Афармленне. Выдавец Зміцер

Колас, 2017.

Индус пра Бога

(The Indian upon God)

Я крочыў берагам ракі па мокрых камянёх.
Душу зачараваў заход, закалыхаў трыснёг,
Заваражыў адвечны сум... Ды раптам над вадой
Убачыў курапатак я, што беглі чарадой.

Сышліся ў кола, і адна прамовіла: «Сябры,
Над намі – Бог, ён мудры птах, які жыве ўгары.
У дзюбе Курапатка-Бог трымае небасхіл,
А вочы – сонца з месяцам, а лівень – кроплі з крыл».

Я зноў пакрочыў і пачуў між лотасаў: «Мы ўсе –
Адбіткі Бога, што цвіце ўгары ва ўсёй красе;
Мы ўсе – Яго сцябліны цень, а шумная рака –
Адна расінка, што цячэ з Ягонага лістка».

А я ішоў усё далей, і з цемрадзі алень
Мне ззяе зорамі ўваччу і кажа: «Ноч і дзень
Нясе на спіне Бог-Алень, бо чый яшчэ парыў
Такого б светлага, як я, і сумнага стварыў?»

Я доўга крочыў – і паўлін прамовіў: «Хто сабраў
Яскравы ўзор птушыных пёр і мятлікаў, і траў,
Як не вялізарны паўлін, што ў цішыні начэй
Разгортвае свой зорны хвост з мільярдамі вачэй?»

Скрадзенае дзіця

(The Stolen Child)

Дзе гушчары са схонаў
Спускаюцца да вод
І вадашчураў сонных
Пужае чаплін лёт
У цішы ды глушы,
Там схавалі мы кашы –
У іх аж лішне
Крадзеных чырвоных вішняў.
То хадзем, дзіця людзей!
У чароўны край хадзем,
У таемны свет лясны,
Бо жыццё людское – слёзы, а нашто табе яны?

Дзе зіхценне поўні плыння
Ліецца на пяскі,
У стоенай мясціне
Пляцём мы зухаўскі
Даўні танец, поўны дзіваў,
Хітрых позіркаў ды ківаў,
Лёгкіх дотыкаў рукі –
Ляцім праз цёмны дол,
Рой вясёлы ды бязмоўны,
А сусвет, нягодаў поўны,
Неспакойна спіць наўкол.

То хадзем, дзіця людзей!
У чароўны край хадзем,
У таемны свет лясны,
Бо жыццё людское – слёзы, а нашто табе яны?

Дзе на схілах ля Глен-Кару
Не змаўкае звон вады,
Мы шапочам словы чараў,
Падабраўшыся туды,
Дзе дрэмлюць зоркі між чароту –
Сонным стронгам шал дзівачы
У мроі мы ліём,
І кратаем употай
Папараць, і тая плача
Над юным ручаём.
То хадзем, дзіця людзей!
У чароўны край хадзем,
У таемны свет лясны,
Бо жыццё людское – слёзы, а нашто табе яны?

Ідзе! Трывогі болей
Няма ў вачох.
Не чуць яму ніколі,
Як мыкае бычок,
Ды як мармыча мірна
Імбрычак над агнём
Ды ў цемры свірна
Скрабецца мышанё,

Бо ідзе дзіця людзей,
У чароўны край ідзе,
У таемны свет лясны,
Бо жыццё людское – слёзы, а нашто яму яны?

Старая песня, праспяваная ізноў
(An Old Song Resung)

Я ўночы любую чакаў – і ўзнікла пад вярбой,
Не прымінаючы травы бялюткаю ступой.
«Любіце лёгка, як трава расце каля вады», –
Яна казала. Я не чуў – быў надта малады.

Я ў вочы любас глядзеў над самаю ракой.
Яна кранула мне плячо бялюткаю рукой:
«Жывіце лёгка, як лісцё гадуе вербалоз».
А я спяшаўся жыць – і вось дажыў да горкіх слёз.

Фэргус і Дрыід

(Fergus and the Druid)

Фэргус: Ганюся цэлы дзень я за табой –
Знікаеш ты, мяняючы аблічча:
Лунаў спачатку крумкачом старым,
Што пер'е пагубляў за даўнім часам,
А потым ласіцай скакаў па камянях,
Цяпер перавярнуўся ў чалавека,
Схаванага ў сутонні й цішыні.

Дрыід: Што хочаш ты, кароль над каралямі
Чырвонае Галіны?

Фэргус: Наймудрэйшы!
Сядзеў са мною побач Канхабар,
Калі я быў суддзём, і ўсё бязмежжа,
Якое не здалеў я ахапіць,
Ён, мудры, зразумеў – і я карону
Яму аддаў, а з ёй – сваю журбу.

Дрыід: Што хочаш ты, кароль над каралямі
Чырвонае Галіны?

Фэргус: Так, кароль!
Калі з людзьмі балюю на пагорках,
Іду па лесе, еду на кані
Уздоўж мяжы, што дзеліць мора й сушу,
Цяжар кароны цісне галаву.

Друід: Чаго ты хочаш, Фэргус?

Фэргус: Больш не несці
Кароны, мудрасць спазнаваць тваю.

Друід: Зірні на валасы мае сівыя,
На рукі, што падняць не змогуць меч,
На цела, што дрыжыць, нібы ад ветру,
Больш не каханак я, не мужны вой.

Фэргус: Кароль – не больш чым дурань, ён марнуе
Жыццё, ён мроя для сваіх людзей.

Друід: Тады вось кайстра. Развяжы яе –
І залунаюць мроі навакол.

Фэргус: Я адчуваю, як жыццё віруе,
Нібы рака – і я ў ім быў усім:
І хваляю марскою, і ялінай
На ўзгорку, ясным блікам на мячы,
Рабом, які на млыне меле горыч,
Уладаром на залатым стальцы –
Усё гэта было такім чароўным!
Аднак, усё спазнаўшы, я – нішто.
Друід, друід! О, колькі вечнай скрухі
Ляжыць у кайстры попельнай тваёй!

Азёрны востраў Інішфры
(The Lake Isle of Innisfree)

Устану й пайду, і выйду да вострава Інішфры,
Над вадою жытло збудую з галін і гліны –
Дзевяць бабовых градак, пчолы нясуць дары,
Слухаю на прагаліне хор пчаліны.

Ціхім туманам спакой ахіне душу,
Будуць ліловы заход і золкі світанак,
Зорная поўнач і вечар з цвыркунамі ўвушшу,
З трапяткімі крыламі канаплянак.

Устану й пайду, бо чую паўсюль і заўжды,
Днём і ўначы, на дарозе й дублінскім тратуары, –
Там, каля берагу, хвалямі ціхай вады
Плешчуць у сэрцы мары.

(When you are old and grey and full of sleep...)

Калі ты пастарэеш, ля агню,
Сівая, сонная, ў руку вазьмі й чытай
Вось гэту кніжку – і тады ўгадай
Сваіх вачэй былую глыбіню...

Хто шчыра, а хто не – любіла шмат
Цябе за ўспышкі боскае красы.
Але адзін любіў ва ўсе часы
Тваёй душы-самотніцы пагляд.

І ты агню маркотна прашапчы,
Што вось, Каханне вымкнула да гор
Далёкіх, сініх – у натоўпе зор
Свой твар хаваючы сярод начы.

Хто з Фэргусам?
(Who Goes with Fergus?)

Хто з Фэргусам – і наўгалоп
Праз цені лесу ўсё хутчэй,
І ў скокі ля самой вады.
Юнак, навошта хмурыш лоб?
Дзяўчына, не хавай вачэй,
Забудзь пра страхі назаўжды!

Расхмар чало, не думай дум,
Чаму так горкі сэрца жар,
Вось Фэргус гоніць свой рыдван...
Ён, ценяў лесу валадар,
Яднае акіянскі шум
І зор вандроўных акіян.

Той, хто мроіў пра чароўную краіну
(The Man Who Dreamed of Faeryland)

Ён крочыў праз натоўп у Драмахэры,
Вачыма лашчыў шоўк, кранаў муслін,
Ён марыў пра пяшчоту і жанчын,
Пакуль зямля не расчыніла дзверы.
Ды ўбачыў рыбаў на сталі – яны
Спявалі, падымаючы галовы,
Пра край зямлі, пра вырай вечаровы,
Куды не далятаюць нашы сны,
На востраве, дзе ўсё – дастаць рукою,
Дзе любяць назаўжды і ўпершыню
Пад небам, што імкнецца ўвышыню...
Ён слухаў іх. І больш не меў спакою.

Ён па пясках блукаў у Лісідэле,
Журыўся, што галеча – люты звер,
І дзе б дастаць манетак ды папер,
Пакуль у цвілі косткі не збуцвелі.
Але чарвяк разявіў брудны рот
І праспяваў з калюгі, – смех дыў годзе! –
Што недзе там, на захадзе ці ўсходзе,
Жыве шчаслівы й велічны народ.
Там небасхіл пяшчотны і вялікі,
А той, хто танчыць, – вечна малады,

І сонца з поўняй спеюць, як плады...

Ён слухаў. І забыў пра ўсе разлікі.

Ён думаў каля студні ў Сканавіне,

Як помстаю адкажа ім на здзек,

Каб землякі запомнілі навек,

Што добрае жыве, а злое гіне.

Але з-пад ботаў заспяваў драсён

Пра тое, што маўчанне кліча ў госці,

Што іх народ – абраннік весялосці,

Што ў бераг ночы б'юцца хвалі дзён,

Што поўнач ахінае й навальніца,

Як срэбра, тоне ў золаце святла,

Пакуль каханне паліць нас да тла...

Ён слухаў. Помста мусіла спыніцца.

Ён пад пагоркам спаў у Лугнаголе

І сніў, як можна сніць адно пасля,

Што ўсіх на свеце забярэ зямля,

Каб не аддаць нікому і ніколі.

Але чарвяк, што аплятае косць,

На вушка ўсё шаптаў, ля самай скроні,

Што Бог трымае неба на далоні,

І ў кожным пальцы – лета й маладосць.

І танец – кожнай хваляй, кожнай хвіляй,

Пакуль кахання радасны прыліў

Свет Божым пацалункам не спаліў...

Ён не знайшоў спакою і ў магіле.

Вечныя галасы
(The Everlasting Voices)

Цішэй, спрадвечны салодкі хор!
Гучы – тым, хто пасвіць неба ўгары,
Агонь – да агню, дазорца – да зор,
Да скону Часу гучы – вышэй,
А род людскі занадта стары
Для спеву птушак і ветру з гор,
Прыбой з лістабоям – для іншых вушэй...
Цішэй, спрадвечны салодкі хор!

Закаханы апавядае пра ружу ў сваім сэрцы
(The Lover Tells of the Rose in His Heart)

Усё непрыгожа й брудна, паўсюль маркота з нудой,
Рыпяць іржавыя колы, гразнучы ў вечнай слаце,
Дзіця рыдае, аратай стомленай крочыць хадай, –
І ўсё размывае твой вобраз, што ў сэрцы ружай цвіце.

Не выразіць гэту роспач, не выплакаць гора з бядой...
Я пераствару ўсё нанова, у велічы й пекнаце –
Зямлю, ваду і нябёсы шкатулкай зраблю залатой
Для мрояў пра мілы твой вобраз,
што ў сэрцы ружай цвіце.

Неўтаймавальнае племя

(Unappeasable Host)

Дзеці Дану смяюцца ў залатых калысках сваіх,
Ды радасна б'юць у далоні, ды вочы жмураць яны,
Бо шлях ім ляжа далёкі да паўночнае стараны,
Калі каршукі ў нябёсах ценом крылаў накрываюць іх.

Я цалую дзіця спужанае ды цісну яго да грудзей
І чую – магілы клічуць маё дзіця ды мяне.
Самотны вецер, што плача над морам ды долю кляне,
Самотны вецер, што голасна ў пажары заходу гудзе,
Самотны вецер, што б'е ў брамы нябёсаў ды б'е
У брамы пекла ды множыць праклятых духаў тугу,
Сэрца, табой скаланутае, супакоіць я не магу,
Мілей за свяцільні Марыіны мне сумныя стогны твае.

На заходзе дня
(Into the Twilight)

Старое сэрца, у час стары
Скінь пумы шчасця і наслання,
Засмейся зноў – на заходзе дня,
Зноў засумуй – у расе зары.

Маці Эйрэ юнее заўжды,
Ззяе заход, раса – на зямлі,
Хоць любоў і надзея сышлі:
Іх нагавор давёў да бяды.

Ідзем да пагоркаў, сэрца, – бо там
Містычнае брацтва рэк ды азёр,
Сонца ды поўні, лясоў ды гор
Адкрые вышнюю волю нам.

Там трубіць Бог у рог на гары,
Там вечны часу і свету палёт...
Там за любоў дабрэйшы заход,
А за надзею – раса на зары.

Песня вандроўцы Энгуса
(The Song of Wandering Aengus)

Калі адчуў, што ўвесь гару
І жару ў думках не спыніць,
Я зняў з ляшчыніны кару
І ягаду надзеў на ніць.
Пакуль сузор'і-матылькі
У ветры танчылі на ўзвіў,
Я выйшаў з вудай да ракі
І стронгу срэбную злавіў.

Я кінуў на падлогу ўлоў,
Агонь разводжу ў ачагу...
Ды прамаўляе мой улоў
І, я паклясціся магу, –
Дзяўчына ззяе ў харастве,
У косах яблыневы квет,
Мяне па імені заве –
І растае... Прастыў і след.

І хай прайду я ўсю зямлю,
Шукаючы яе адну,
Але руку ў руку злаўлю
І вусны вуснамі крану.
Звяду ў духмяную траву,
Дзе з вечных яблынь пекнаты
З ёй поўню срэбную сарву
І сонца яблык залаты.

Песня старой маці
(The Song of the Old Mother)

Я ўстаю на світанку, кленчу і дзьму,
Покуль з прыску росток агню не ўздыму.
Колькі ж скрэбці, пячы і распальваць мне,
Покуль зорка зноў у акно не зірне!
А дочки не хочуць пакінуць пасцель
І мараць пра стужкі, іх чырвань і бель,
А дні свае бавяць яны ў пустаце –
Сумуюць, як пасмы ім брыз размяце.
Я ў працы – і старасць прыспешвае крок,
І ў прыску ўсё меншы ўзыходзіць росток.

Ён дорыць каханай пэўныя радкі
(He Gives His Beloved Certain Rhymes)

Валасы непакорныя збяры,
Залатою шпількаю закалі.
Глядзі – мае ўбогія рыфмы тут,
Удзень і абноч я іх тварыў,
З мінулых бітваў маёй зямлі
Сплятаў тужлівую мілату.

То збяры празрыста-бледнай рукой
Валасы свае доўгія, ціха ўздыхні –
І кожнае сэрца заб'ецца тады.
Для таго толькі ззяне пены марскою
І ў панурым небе – зораў агні,
Каб ніколі не бляклі твае сляды.

Ён заклікае сэрца да мужнасці
(To His Heart, Bidding It Have No Fear)

Сціхні, сэрца, не бойся, не біся,
Слухай даўнюю мудрасць зямную:
«Ад ветру, што дзьме ў зорнай высі,
Ад полымя й хваль не дрыжы!
Бо інакш зорны вецер зруйнуе,
Згінеш у полымі й хвалях, чужы
Мужнай самоце ўсяго, што існуе».

Ён чуе плач у трысці
(He Hears the Cry of the Sedge)

Каб аднаму брысці
Яшчэ сумней было мне,
Ля возера ў трысці
Заплакаў вецер: «Помні,
Пакуль не згасне сонца жар
І зоры круцяцца па коле,
Пакуль лунае Золку сцяг
І ззяе Захаду штандар, –
Табе заснуць з каханай на грудзях
Не дадзена. Ніколі».

Ён мроіць пра кілім нябёсаў
(He Wishes for the Cloths of Heaven)

Каб меў я нябёс вышываны кілім,
Расквечаны золатам, срэбрам увесь,
І цёмны, й блакітны, й імглісты кілім,
Святлом і цямрэчай спярэшчаны ўвесь,
Яго б расццяліў пад нагамі ў цябе –
Але ж я галетнік: я ў марах адно;
Я іх расццяліў у нагах у цябе –
Ступай асцярожна, прашу я адно.

Руды Ханраан п'яе пра Ірландыю
(Red Hanrahan's Song about Ireland)

Чорны вецер цярноўнік крышыць на Куман-стрэнд,
Хвошча з левай рукі, усё голле ломячы ўшчэнт.
Нашая моц перад сілай гнецца, – ды толькі ярчэй
У няскораных сэрцах палае святло вачэй
Кэтлін, дачкі Хоўліэна.

Вецер выкручвае хмары над стромаю Нокнарэй,
Над старажытным прахам смерць і страх вядуць рэй.
Горкая навальніца ў сэрцы маланкамі б'е,
Толькі не гасне надзея, пакуль мы кахаем яе,
Кэтлін, дачку Хоўліэна.

Жоўтыя хвалі ірвуць бераг пры Клот-на-Бар,
Вецер кроіць паветра, зліва плюецца ў твар.
Нашая кроў, як паводка, віруе гневам старым,
Толькі, як свечкі перад распяццем, – перад табою гарым,
Кэтлін, дачка Хоўліэна.

Няма другой Троі

(No Second Troy)

Нашто яе вініць, хоць кола дзён
Мне поўніла пакутай даастачы,
Давала чэрні жорсткі свой закон,
Слабых на моцных кідала наўдачу,
Калі ісці здалелі напралом?
Што супакоіла б яе бурлівы розум,
Высокі дух, што палымнеў агнём,
Красу, напятую, як лук, што крозам
Сягонняшнім чужая назаўжды
У існаванні ўзнёслым і суровым?
Што ёй, такой, рабіць было тады?
Як Трою знішчыць у паходзе новым?

Верасень 1913-га

(September 1913)

Хто мае больш, той мае рай,
У кашальку твае святыя:
Манеткі-пацеркі збірай
З малітваю пра залатыя!
Цяпер ханжа і крэдытор
Трымаюцца за ўсіх трывалей.
Ірландскі рамантызм памёр,
Яго з О'Ліры пахавалі.

А нашы волаты жылі –
Аж гульні забывалі дзеці.
Ляцелі ветрам па зямлі,
Маліцца – не на гэтым свеце!
Калі плавеш наперакор,
Нясуць на шыбеніцу хвалі...
Ірландскі рамантызм памёр,
Яго з О'Ліры пахавалі.

Лятуць з бацькоўскае зямлі
Чароды ўчорашніх гарэзаў.
Загінуў Эмэт у пятлі,
Тон сабе вены перарэзаў.

Ды што іх праведны дакор
Жывым на гучным карнавале?
Ірландскі рамантызм памёр,
Яго з О'Ліры пахавалі.

Калі б вярнуліся яны,
Хто на выгнанні жыў за морам,
Хто піў самоту да труны,
Вы запяялі б гучным хорам,
Што за яе руды віхор
Сканалі хлопчыкі ў навалі...
Ды што ваш хор таму, хто ўмёр,
Каго з О'Ліры пахавалі?

Сябру, чыя праца пайшла на глум
(*To a Friend Whose Work Has Come to Nothing*)

Час хворых ды сляпых,
Агіднае стагоддзе:
Жыццё – змаганне пых,
І праўда больш не ў модзе.
У гэткай барацьбе
Параза – перамога,
Бо хто плюе ў цябе,
Плюе ў сябе самога.
Штосьь большае пачні,
Бо праўда не ў праклёнах.
Святыя камяні
Чакаюць струн шалёных.
Хай спеліцца ў табе
Шчаслівае дасвецце,
Бо славіць у журбе –
Цяжэй за ўсё на свеце.

Крычаў п'яны жабрак

(Beggar to Beggar Cried)

«Час дзёру даць, бо тут я ледзь жывы!
Бліжэй да хваляў, ветру і травы, –
Крычаў п'яны жабрак зусім п'яному, –
Цяжар з плячэй, і думкі з галавы».

«Час выбраць жонку, высадзіць гарох
Ды выгнаць з ботаў дэманаў дарог, –
Крычаў п'яны жабрак зусім п'яному, –
І д'ябла, што лютуе паміж ног».

«Што жонка? Шмат турботы, мала ўцех:
Захамутае і ўсчынае брэх, –
Крычаў п'яны жабрак зусім п'яному, –
Бо дзе люстэрка, там смяротны грэх».

«Не варта браць багатую, яны
На грошыкі палююць да труны, –
Крычаў п'яны жабрак зусім п'яному, –
А пажартуеш – дойдзе да вайны».

«Лепш сам чагосьці ў свеце дасягні,
Расці свой сад, каб там завершыць дні, –
Крычаў п'яны жабрак зусім п'яному, –
Калі паклічуць гусі ў вышыні».

Магіла ў гарах
(The Mountain Tomb)

Квітнее ружа – ружу падары,
Танцуй і пі віно, бо ўсё міне.
Дыміцца вадаспад каля гары.
Наш бацька Разэнкрэйц спіць у труне.

Зрынай сляпых! Няхай гучыць кларнет!
Няхай ніхто не скажа танцам «не»!
Віно і пацалункі поўняць свет.
Наш бацька Разэнкрэйц спіць у труне.

Ды марна: вадаспад грыміць гулчэй,
І свечка вечна прыцемкі кляне.
Схаваўшы веду ў оніках вачэй,
Наш бацька Разэнкрэйц спіць у труне.

Magi

(The Magi)

Сёння, як і заўсёды, мне з'яўляюцца ў мроях,
Крочаць па нітачцы неба ў велічнай вышыні –
Бледныя постаці ў шорсткіх размаляваных строях,
Твары старыя, бы злівай размытыя камяні.
Трое ў срэбных шаломах век не могуць спыніцца,
Бо ў нерухомах вачніцах вечная прага живе
Праз шаленства Галгофы ўбачыць зноў таямніцу,
Праз людскую батлейку – цуд у бедным хляве.

Плашч

(A Coat)

Я вышыў песню-плашч,
Дзе кружаць міфы ў танцы,
Схаваўшы ў вышиванцы
Смех і плач.
Ды блазнаў панабегла,
Схапілі, хто паспеў,
І ў ім фарсяць нягегла.
Што зробіш? Дай дазвол ім:
Больш велічы, мой спеў, –
Застацца голым.

Дзікія лебедзі ў Куле
(*The Wild Swans at Coole*)

Дрэвы ў восеньскім харастве.
Сцежка сухая вядзе
Туды, дзе вечар глядзіць у ваду,
А ў вечаровай вадзе –
Лебедзі, птушкі жыцця майго:
Шэсцьдзесят без аднаго.

Восень прыйшла ў дзевятнаццаты раз
З тых пор, як я іх лічу.
Толькі пачну – і ўзляціць чарада,
Белыя крылы ўваччу,
Золкага ветру кастрычніцкі спеў.
Зноў палічыць не паспеў.

Да снежнай велічы іх іду –
І сэрца баліць штокрок.
Калі я на беразе ўпершыню
Слухаў восеньскі змрок,
Іх крылаў набат для маіх вушэй
Гучаў лягчэй і цішэй.

Пара за парай нястомна плыве,
Вернасць плыве і страсць,
Сэрцы, якім не дасць пастарэць
І разлучыцца не дасць,
Бо загадвае біцца ўдвух, –
Іх нерухомы рух.

Як сама таямніца, плывуць...
Дзе, у якой зямлі
Бараніць ім гнёзды свае,
Чый позірк цешыць, калі
Аднойчы выйду на бераг дарма
І ўбачу, што іх няма?

Ірландскі лётчык прадчувае сваю загубу
(An Irish Airman Foresees His Death)

Канаю між зямлёй і сонцам
На прасціне з нябесных хмар.
Сябрам не стаў я абаронцам,
Не бачыў ворагаў у твар.
Я ведаю, мой суайчыннік –
Адно жабрак з Кілтартан Крос,
І смерць мая й нат іншы вынік
Ягоны не палепшаць лёс!
Ані загад, ані сумленне
Мяне зрынаюць у нябыт:
Адно ў парыве захаплення
Я занураюся ў блакіт.
Усё, пра што салодка марыў,
Прынесла наймізэрны плён.
Я паміраю паміж хмараў:
Жыццё намарна й марны скон!

Рыбак

(The Fisherman)

З вяснушкамі, як заўжды,
Ён помніцца мне, ідучы
З вудай да шэрай вады
Ў мясцовым шэрым плашчы.
Кідае ў хвалі мух –
І не знікае ніяк
З памяці гэты дух,
Просты й мудры рыбак.
Я зноў гляджу яму ў твар,
Нібы намацваю рух
Уласных прыгожых мар –
І брыдкага свету наўкруг:
Мёртвых, якіх я любіў,
Жывых, якіх не люблю,
Горшых, што лепшым на здзіў
Маю захапілі зямлю, –
Дзе сіла і права ў маны,
Дзе ўсім валадарыць хам;
Дзе вучыць блазнюк п'яны
На смех п'яным блазнюкам;
Дзе ліхадзейства і спрыт
Даўно задзерлі насы,
А Мудрасць плача наўзрыд
Нам беднай труной Красы.

...Зіма і лета міне,
Шмат летаў міне і зім,
Але не забыцца мне
Пра гэту сустрэчу з ім –
Постаць у шэрым плашчы,
Той, з вяснушкамі, дух
З вудаю на плячы;
Лёгкі запысця рух –
І лёска ляціць сама
За мухаю ў глыбіню...
Той, якога няма,
Той, якога я сню,
Якому, пакуль не стары,
Верш напісаць хачу –
Свежы, як першай зары
Палкі прамень уваччу.

Кот і поўня

(The Cat and the Moon)

Кружыў чорны кот па траве.
Поўня плыла ўгары.
Кот, нібы родны брат,
Сачыў за рухам сястры.

На вільготнай траве
Сляды ад пяці кіпцюроў.
У халодным святле
Гарэла дзікая кроў.

Кружыў чорны кот Міналуш
Паўз хмызнякі і стаў –
Так, нібы танец сястры
Ўласным танцам вітаў.

Патанчы з ёй, чорны кот,
Не ўмее, як ты, – навучы:
Бо ад нябесных манер
Лепшыя – танцы ўначы.

Глядзі на яе, Міналуш,
На розныя фазы яе,
Як поўня змяняецца й быць
Поўняй перастае.

Ведай, такі і твой лёс,
Бо і ў каціным жыцці –
З ветахамі старэць,
З маладзікамі расці.

Чорны кот Міналуш
Сочыць за ёю цішком,
І зрэнкі яго гараць
То поўняй, то веташком.

Вялікдзень 1916

(Easter 1916)

Я сустрэў іх – постацяў шэраг,
Што ішоў, у святле на заходзе,
Паўз будынкi з цаглінаў шэрых
Васямнаццатага стагоддзя.
Я вітаўся з гэтым і з тым,
Ціснуў рукі камусьці з імпэтам,
Супыняўся ды словам пустым
Перакiдваўся з тым і з гэтым.
Я думаў, што словы – стары
Спосаб вярзці чухню,
Каб рагаталі сябры
У клубе, каля агню;
Што ў цырку дабра і зла
Ты вечна жаданы госць, –
Пакуль на свет не прыйшла
Жахлівая прыгажосць.

Жанчыну згадаю адну:
Штодня на службе лухты,
Ды ўночы не ведала сну
У спрэчках да хрыпаты;

Як соладка голас звiнеў,
Калі звера гнала па полі,
Уся – юнацтва і гнеў!
Другі працаваў у школе,
А ўночы лез на Парнас.
Трэці з ім iшоў, след у след,
І аднойчы таксама нас
Мог здзiвіць і скарыць сусвет –
Столькі жарсці ён меў, малады,
Столькі думак выношваў цішком.
А чацвёрты здаваўся заўжды
Мне п'яным вясковым хвальком.
Ці забуду крыўды, што ён
Той, хто любая сэрцу, прынёс?
Але й гэты спыніў свой сон,
Калі перайначыў свой лёс,
Шаты блазна спаліў да тла,
Бо змянілася ўсё, што ёсць,
Калі ў свет нарэшце прыйшла
Жахлівая прыгажосць.

Сэрца, што хоча адно
Біцца ў спёку і стынь,
Ідзе, бы камень на дно,
У жыцця трывожную плынь.

Бо верхавец на кані,
Бо птах на крылах сваіх,
Бо хмары ў сваёй вышыні
Змяняюцца кожны міг;
І цень ад хмараў ідзе
Дарогамі віднаты;
Плёскаюць па вадзе
Конскія капыты;
І качка, што дасць нырца
На даляглядзе самца,
Жыве жыццё да канца...
А камень не мае канца.

Столькі ахвяр, што пасля
Ў сэрцы – камень турмы.
Колькі трывацьме зямля?
Ведае неба, а мы –
Не забывацьцем імён,
Кажучы іх у суцём,
Як маці праз стому і сон
Гаворыць з заснулым дзіцём.
Ці ноч люляе іх сон?
Не, не ноч, але смерць!
Ці ёй служыў наш праклён,
Пагібелі крутаверць?

Ці помніць Англія тых,
Хто смерць прымаў талакой?
Хіба ад мрояў такіх,
Хіба ад любові такой
Твой сябра гіне і брат,
І хваля крыві – праз пірс?
А вашы імёны – МакБрайд,
МакДонах, Коначі, Пірс –
Навечна ў краіне святла,
Дзе ўсім нам зялёнага досць!
Бо сёння на свет прыйшла
Жахлівая прыгажосць.

Ружы

(The Rose Tree)

«На вецер, – кажа Патрык Пірс, –
Ляцела слоў так шмат,
Што горкі вецер высушыў
Ірландскіх ружаў сад,
Яго зялёныя лісты
Не вернуцца назад».

«Наш сад, – сказаў Джэймс Коналі, –
Зазелянее зноў,
Давай старанна паліваць,
І ружу нашых сноў
З табой наяве вырасцім
Для дочак і сыноў».

«А дзе нам, – кажа Патрык Пірс, –
Узяць вады, калі
Засохлі ўсе калодзежы?
Каб ружы расцвілі,
Палітыя, нам трэба кроў
Аддаць сваёй зямлі!»

Палітычнай зняволенай

(On a Political Prisoner)

Ёй, нецярплівай з юных год,
Так шмат цярпення далі страты, –
Аж чайка абарве палёт
Каля вязніцы, на дварэ,
Сядае да яе на краты
І смела ежу з рук бярэ.

Кранула шэрае крыло –
І так выразна праступае,
Што цьмяным некалі было:
Між палымяных змагароў
Вяла сляпых, сама сляпая,
З усімі падаючы ў роў?

Я помню, як наўскапыта
Між гор ляцела па-над страхам,
Уся – парыў і пекната,
Была крылатаю амаль,
Нібы народжаная птахам
Для гор і акіянскіх хваль:

Упершыню ўцячы з гнязда
Туды, дзе ўсё шырэй прастора
І ўсё люцей кіпіць вада;
Глядзець на штармавы прасцяг
І чуць, як б'ецца сэрца мора,
Ппульсуючы ў яе грудзях.

Другі прыход *(The Second Coming)*

Шырэйшыя ўсё робячы кругі,
Лаўца не чуе сокал-паляўнічы.
Аслаблі повязі, няма і стрыжня:
Запанавала на зямлі бязладдзе.
Патокамі паўсюдна кроў спывае –
І цноце ўжо не выбрацца з яе.
Сумленнасць нерашучая, а ліха
Дужэе ўсё, ідзе рашуча ў наступ.

Відаць, час Адкрыцця й Расплаты блізка –
Другі прыход чакаецца! З тых слоў
Маё ўяўленне вобраз, Дух Сусвету
Стварае: недзе, у пясках пустыні
Пачвара – ці то леў, ці чалавек
З пустым, бязлітасным, як сквар, паглядам –
Ідзе-брыдзе павольна, а наўкола
Кружляюць узлаваных птахаў цені...
Зноў цёмна робіцца, ды мне вядома,
Што дваццаць апавітых сном стагоддзяў
Калыска ўскалыхала да кашмару,
Што там за звер – ці час яго прыспеў! –
У Бэтлеем ідзе, каб нарадзіцца?

Выправа ў Візантыю

(Sailing to Byzantium)

I

Тут месца не для старасці. Юнацтва
Ў экстазе шчасця зойдзецца вось-вось,
Птушыны спеў даводзіць да вар'яцтва,
Макрэль ідзе на нераст і ласось –
Птах, звер і рыба ведаюць мастацтва
Кругазварот жыцця прайсці наскрозь.
У пастцы пачуцця, як пад гіпнозам,
Забудзешся пра ўсё, што здзейсніў розум.

II

Істота наймізэрная – стары,
Як пудзіла, загорнуты ў анучы, –
Таксама адгукнецца, угары
Пачуўшы несмяротныя сугуччы.
Але ж не так дужэюць песняры,
Да велічы прыпаўшы неўміручай.
Таму плові, шукальнік вышыні, –
І боскай Візантыі дасягні.

III

О творцы ў вышнім полымі, для спеву
Сыдзіце, як з мазаік на сцяне,
З нябеснага агню! Святыя, дзе вы?
Каб мудрым спевам навучыць мяне,
Спаліце маё сэрца, хай павевы
Нясуць яго ад цела; хай зірне
Душа мая на новую айчыну –
І вечнасці кранецца рукачыннай.

IV

Хай назаўжды, сыходзячы з зямлі,
Цялеснае я скончу існаванне, –
Адно калі залатакавалі
Ў карункавай каштоўнай філіграні
Ўвасобяць... Або птушчай, каб маглі
Валадары і велічныя пані
Пачуць аб вечнай праўдзе й харакстве
Усіх, хто жыў, і жыцьме, і жыве.

Вежа

(The Tower)

I

Ці недарэчнасць гэтая кагосьці –
О сэрца стурбаванае! – міне?
Не, старасці сабачае ахвосце
Карыкатурай робіць і мяне!
Ніколі жарсць і прыхамаці духу
Так не кіпелі ў сэрцы, вока й вуха
Так не чакалі цуду – з той пары,
Калі вудзіў на чарвяка ці муху
І крочыў да чароўнае гары,
Дзе летні дзень бясконцы, як жыццё...
Збірайся, Муза, верная сяброўка, –
Платон і Плотын клічуць у вандроўку.
Я голыя ўяўленне й пачуццё
Зноў прыбяру ў абстракцыі старыя,
Бо захаваў чужое шкумаццё
Ў куфэрку, што цягну на ўласнай шыі!

II

Падняўся на муры й гляджу наўкола:
Падмурак дома, побач дрэва з долу
Імкне камлём абпаленым, бы knot...
Я занураю позірк у заход,
А сэрца кліча – покуль не пагас! –
Відзежы і ўспаміны,
Пытае дрэвы й крохкія руіны,
Яшчэ спадзеючыся на адказ.

Там, за гарою, місіс Фрэнч сядзіба.
Раз паслугач, што ведаў яе хібы,
Спазнаўшы добра міласці і гнеў,
Без словаў гаспадыню разумеў,
Але ж да жартаў ставіўся ўсур'ез,
Нахабу-селяніну
Адрэзаў вушы й гэтую даніну
На сподачку спадарыні прынёс.

Вось маладосці даўняй успаміны:
Жыла ў даліне гожая дзяўчына.
І песняю дзявочы ясны твар
Тутэйшы колісь выславіў пясняр.
Калі яна трапляла на кірмаш,
Збіраўся люд цікавы,
Каб дакрануцца да мясцовай славы
І зноў красуню выхваляць наўсцяж.

Тост за яе прамовіўшы шматкротна,
Ад рыфмаў звар'яцеўшы незваротна,
Мужчыны раз паўсталі з-за стала,
Каб спраўдзіць, ці прыгожаю была.
Па месяцовым поўразе святла
Йшлі крокам нецвярозым,
І музыка забытала ім розум,
А аднаго да багны прывяла.

Не дзіва, што пясняр быў невідущчы:
Яму ўначы не трэба кнота й тлушчу.
Ад першай да апошняе стапы
Паэзію ствараў Гамер сляпы,
І вабіла Алена ваяроў...
Няхай жа месяц з сонцам
Зліюцца ў промні, зыркім і бясконцым,
І спеў мой шал нясе ў людскую кроў!

Калісьці я прыдумаў Ханраана,
Які, старым манюкам ашуканы,
За блізкі свет аднекуль з гэтых хат –
П'яны? цвярозы? – аж за далягляд
Бег, падаў, бег... Плён высілкаў усіх –
Разбітыя калені
Ды вусцішная веліч захаплення;
Праз дваццаць год я сам яе спасціг.

Аднойчы Ханраан гуляе ў карты,
І вось махляр распачынае жарты:
Падзьмуўшы на калоду з двух бакоў,
Ён робіць карты... зграй ганчакоў;
Апошнюю адну, відаць, на смех
Стары ператварае...
У зайца; заяц прэчкі, следам зграя –
І Ханраан, раз'ятраны, пабег.

Куды? – Ужо не ўспомню. Ну і досыць,
Бо сёння памяць па другім галосіць:
Ні міласць яму шчасця не дала,
Ні спеў, ні вушы ў сподку да стала;
Ён колісь быў легендай, а цяпер
І сведкаў не пабачу
Таго, як дажываў свой век сабачы
Банкрут, што й пахаваны напавер.

Пакуль муры не параслі травой,
На лесвіцах узброеныя воі
Тут бразгалі бранёй. Мінулы час
З глыбінь Вялікай Памяці да нас,
У сны жывых, гасцей жахлівых шле:
Нам чутныя на сходах
І стогны немых, і цяжкі подых,
І груканне касцяшак па стале.

Я вас хачу спытаць, прыходзьце, госці:
Сляпы вандроўны служба прыгажосці,
Падмануты старым гулец руды
І ты, паўрыцар, завітай сюды;
І ты, што вушы атрымала ў дар
На сподку з гербам Фрэнчаў;
І ты, што ў багне патанаў і енчыў,
Вясковай кралі згадваючы твар.

Усе, старыя, багачы й галота,
Хто выхадзіў тут скалы і балоты,
Ці ж вы паўсталі колісь на сваю
Старэчасць, як я сёння паўстаю?
І кожны мне адказвае пагляд,
Загубай апантаны.
Што ж, адыходзьце, толькі Ханраана
Пакіньце – гэта памяці паклад!

Ты, што грашыў на ўсякім скрыжаванні,
Выцягвай вонкі з памяці атхлані
Усё, што за магілаю спасціг,
Бо, пэўна, кожны небяспечны міг
У цемры слыху, зроку і чуцця
Ты падлічыў наперад –
Усё, што незваротна цягне ў нерат,
У лабірынт чужога нам быцця.

Ці зноўку згадка-зрадніца падсуне
Імя здабытай, страчанай красуні?
Згадзіся, ты згубіў яе тады
Праз пыху, ад дурноты і жуды;
Так званае сумленне ажыло.
Калі ж прачнецца памяць,
Нябёсы зацьма поўная запляміць –
І згіне ў ночы ўсякае святло.

III

Складаць тастамент пара.
Спагадлівых выбіраю.
Яны – на дрэве кара,
Яны – бруя ў вадаграі,
Яны штозолку ў вадзе,
Паміж камянёў з вудзільнам.
Няхай іх мой гонар вядзе
Наперад крокам няўхільным –
Ні манна салодкай маны,
Ні дзеі дзіўнай дзяржавы,
Ні бізнес, ні бізуны,
А Грэтана й Бёрка слава –
Народу, якога зло
Прымусіць да зла не ў стане!

Ягоны гонар – святло,
Нястрымнае прыйсце світання,
Чароўнага рогу кліч,
Раптоўная зліва ў спёку,
Святоўнага сонца зніч –
Каштоўны дарунак воку,
Калі ва ўсім харастве
Ўгары праменне ўваскрэсне
І лебедзь у ззянні плыве
Й пье апошнюю песню...
Сцвярджаю веру сваю,
У твар смяюся Платону,
На Плотына проста плюю:
Жыцця не было, ані скону,
Пакуль чалавечы парыў
З нябыту, мары і змory
Аднойчы ўсяго не стварыў –
Так, сонца, месяц і зоры,
І смерць – падарожжа ў край,
Нябачны нашаму зроку, –
Сабе збудаваўшы рай
На месяцы з цёмнага боку.
Я ўдзячны вам за спакой,
Каменне Спарты і Троі,
Лацінскай веды напой,
Паэтаў пекныя мроі;

Вам, рэха мілосных слоў
І рысы былой каханай,
Руплівай памяці ўлоў,
З якога творым люстры
Звышчалавечы сон!

Так галкі без адпачынку
У дзюбах свой прышлы плён
Нясуць за галінкай галінку.
І будзе пастаўлены дом,
І сядзе ў сяродку саміца,
І станецца ўтульным гняздом
Куток цаглянай байніцы!

Спагадлівы й малады,
Што з вудай бесперастанку
На камені ля вады,
Што ў зыркім бляску світанку
На горны ўзбіраецца схіл, –
Табе мой гонар і вера!
Я быў такі ж, покуль сіл
Не вычарпала папера.

Сапраўднай ведай душу
Пара гартаваць прыспела,
Служыць апошняю мшу,
Аж гідкія рэшткі цела,
Ажно атрутная кроў,
Што забівае паціху,

Аж скон найлепшых сяброў –
Найгоршае ў свеце ліха! –
І нават змярканне тых
Вачэй, што бруілі ззянне,
Мне перапыняючы дых, –
Усё да канца растане
У ззянні хмар залатых,
Пакуль да канца не сціх
Птушыны спеў на змярканні.

З НІЗКІ

«РАЗВАГІ ПАДЧАС ГРАМАДЗЯНСКАЕ ВАЙНЫ»

(Meditations in Time of Civil War)

Радавыя сядзібы

(Ancestral Houses)

Калі жыццё красуецца ў садах
Прысадамі ў прасодыі лістоты,
Сабой запаланне ўвесь прасцяг,
Б'е цераз край, не ведае журботы, –
Яно вядзе свой векавечны шлях
Праз заняпады й велічныя ўзлёты,
Прымаючы такі ці іншы кшталт –
Адно каб не механістычны гвалт!

Ах, мары, эфемерныя, як здані!
Але калісьці мроіў і Гамер,
І марныя ў мінулым збудаванні
Каштоўнасцю здаюцца нам цяпер,
Чарупінаю з вірнае атхлані,
Што набывае казачны надмер
І ўвасабляе ў перлах і гагаце
Атрыманае ў спадчыну багацце.

Так найслыннейшыя валадары
Склікалі першых дойлідаў да працы,
Із іхніх крохкіх візіяў майстры
Стваралі адмысловыя палацы.
Але ж сканае гаспадар стары –
Адно мышам там суджана застацца.
У скрынях продкаў золата і спіж,
А спадкаемцам будзе толькі мыш.

А што калі ўсім гэтым сувенірам:
Старым тэрасам, стодам у садах,
Дзе месца ёсць дрыядам і сатырам,
Паўлінам, бо паўлін – Юноны птах;
Дзе сцежкі ўсе пасыпаныя жвірам,
Філософы ў альтанцы знойдуць дах,
А юнакі – памкненні, мроі, ўздыхі, –
Адзіны лёс – быць люстрам нашай пыхі?

Што калі герб, надбрамны вартавы,
Які аздобіў колісь замак нечы;
Партрэт у галерэі радавы,
А на партрэце – вой шыракаплечы;
Шляхетная пасадка галавы
І шпацыр па паркеце – тыя рэчы,
Што нам прыносяць славу ці спакой, –
Адно выява марнасці людской?

Шпакоўня пры маім акне
(The Stare's Nest by My Window)

Дзе расхіталіся цагліны
І птушанятам чарвяка
Шпакі насілі штохвіліны, –
Мой дом... Сюды, народ пчаліны,
Збудуй жытло ў старым гняздзе шпака!

Нас мурам атачае стома
І ад сяброў – ані радка:
Каго забілі або з дома
Пагналі, покуль невядома...
Збудуй жытло ў старым гняздзе шпака!

Вайною свет зачараваны,
Да зброі цягнецца рука:
Шукальнік славы і пашаны
Канае ад смяротнай раны...
Збудуй жытло ў старым гняздзе шпака!

Бо, затлуміўшы мрояй голаў,
Зямляк пайшоў на земляка.
Штодня ўсё больш пякельных колаў –
І менш любові... Племя пчолаў,
Збудуй жытло ў старым гняздзе шпака!

***Я бачу прывідаў нянавісці,
духоўнай нярэнасці і будучай паражненчы***
*(I See Phantoms of Hatred and of the Heart's Foolness
and of the Coming Emptiness)*

Па звітых лесвіцах і крохкіх парапетах
На вежу ўсё вышэй, праз снегавую бель.
Лог, вязы і раку святлом фарбуе ветах,
Змяняючы свой від штоночны наўсуцэль:
Ён ззяе, быццам меч, што волю даў пагрозам.
Драпежныя вятры рвуць парасі парчу.
Вар'яткі-мроі зноў на шабаш клічуць розум,
І вусцішнасьць плыве відзежамі ўваччу.

«Смерць катам дэ Малэ!» – мне чуюцца праклёны,
Ліхая конніца па свеце смерць вязе:
Раз'юшаны ад ран, ад голаду шалёны,
Брат брата б'е – і кроў сцякае па лязе...
Старыя, юнакі, лахмоцце і карункі –
Усё ідзе ў нябыт. Мой розум ува мгле,
Ва ўлонні паражні шукае паратунку,
І я амаль крычу: «За Жака дэ Малэ!»

Аквамарын вачэй і сцёгны хуткіх ланяў:
Дзявочая краса пакліча пад сядло –
І аднарогі йдуць, нібыта прадказанняў
І вавілонскіх кніг наогул не было!

А душы гэтых дзеў – нязведныя атхлані,
Дзе патанае жарсць у ледзяным агні:
У сэрцы ўсё – любоў, у целе ўсё – каханне,
А на паверхні – штыль, сем футаў цішыні.

Аквамарын вачэй і веек трапятанне,
І аднарогаў шыхт, і войска лахманаў –
Пасуньцесься хутчэй, пакіньце сцэну, здані!
Чакаем на прылёт халодных каршуноў:
Ні страхам будучым, ні сённяшнім згрызотам,
Ні мроям колішнім не атруціць ім кроў –
Жалезны бразгат крыл, што цешацца палётам,
Найдасканалы зрок і хватка кіпцюроў...

Я дзверы зачыніў і крочу ўніз па сходах;
Вяртаюся дамоў і думаю ў паўсне,
Што мог зрабіць усё, каб славы цёплы подых,
Багомлення агонь крануўся і мяне.
Не! За пыхлівасць нам сумленне будзе помсціць.
Амбітным святарам пакінь іх алтары,
І ўгледзіш некалі няўгледнай праўды постаць –
Ты, кемлівы юнак, ты, казаннік стары!

Кола

(The Wheel)

Сярод зімовай белізны
Спяваем веснавыя гімны;
Ледзь дачакаўшыся вясны,
Упарта клічам вецер зімны;
Чвэрць года прамінае – зноў
Пяём хвалу мінулай чвэрці
Й не ведаем, што нашу кроў
Хвалюе толькі прага смерці.

Леда й Лебедзь

(Leda and the Swan)

Раптоўны націск крыл, што плешчуць вонках;
Чужое сэрца б'ецца ля грудзей;
Улонне лашчаць лапы ў перапонках
І дзюба песціць шыю ўсё люцей.

Ці ж адаб'юцца кволя далоні
Ад мужнасці ў аперанай красе?
Як сцёгнам, аслабелым у палоне,
Не саступіць чужынцу пакрысе?

Прыйдучае ёй апладняе нетры:
Тут гібель Агамэмнана, дары
Данайцаў і забойствы між руінаў...

Ці ж моц і веды ўладара паветра
Ёй да тае адкрыліся пары,
Як ён яе, насычаны, пакінуў?

Сімвалы

(Symbols)

Напаўразбітай вежы сны.
Сляпы пустэльнік б'е ў званы.

Клінок, які сячэ зацята
Ў руках вандроўнага вар'ята.

Меч на тканіне залатой.
Дурнота поруч з пекнатой.

Тры напрамкі
(Three Movements)

Рыба Шэкспіра ведала мора й раку.
Рыба рамантыкаў плавала вольна... ў сачку.
Што там за рыбіны сёння сушаць луску на пяску?

Як завая

(Mad as the Mist And Snow)

Замкні ўсе аканіцы, хай
Наш дом заплюшчыць веі...
Лютуе снег, і белы свет
Ад холоду сівее,
І ўсё, што ў гэтым свеце ёсць, –
Шалее, як завая.

А тут паліцы... Колькі кніг
Трымаю ў галаве я:
Гамер, Платон і Цыцэрон
У памяці буцвее.
А быў жа мальцам... Нават час
Шалее, як завая.

Пытаешся, адкуль мой сум?
Усё ніякавее,
Бо не пазбыўся завірух
І ў вечным харастве я.
Платон мне друг... Але і ён
Шалее, як завая.

«А я – з Ірландыі»

(I am of Ireland)

«А я – з Ірландыі,
Я са святой Ірландыі,
Жыццё адно і я адна,
Хадзем са мной, – звала яна, –
Патанчым у Ірландыі».

Адзін гуляка малады
У чужаземным строі,
Адзін з вясёлай грамады,
Сказаў: «Няма настрою,
І тут патанчым давідна,
Туды ж – яшчэ дакروح,
Жыццё адно і ты адна,
І бура на ўсю ноч».

«А я – з Ірландыі,
Я са святой Ірландыі,
Жыццё адно і я адна,
Хадзем са мной, – звала яна, –
Патанчым у Ірландыі».

«Там скрыпачы п'яныя,
Паскудныя смыкі,
Трамбон не грае – ные,
На трубах – лайдакі,
Ад бубнаў ломіць косці,
Літаўраў не чутно... –
Прамовіў госць са злосцю, –
Але жыццё адно...»

«А я – з Ірландыі,
Я са святой Ірландыі,
Жыццё адно і я адна,
Хадзем са мной, – звала яна, –
Патанчым у Ірландыі».

Яе трыумф ***(Her Triumph)***

Я з цмокам побач пражыла так шмат,
Я верыла, што воля цмока – воля,
Я думала, кахаць – такі абрад:
Паклон, хусцінка, правілы і ролі.
Я лётала ў нябёсах той гульні,
Разважна, гарманічна, недалёка.
Калі ты ўдарыў па яго брані,
Смяялася... А ты адолеў цмока.
Рассыпаліся кольцы-ланцугі,
Георгій ці Персей – хто даў мне волю?
І б'еца мора ў нашы берагі,
І невядомы птах крычыць ад болю.

Песня з драмы «Адзіная рэўнасць Эмэр»
(The Song from the play The Only Jealousy of Emer)

Прыгажосць жанчыны – яна такая:
Толькі скончыўся шторм, і птушка марская,
Белая птушка на досвітку, на раллі
Адпачывае самотна ад хваляў грозных,
Белая крохкая птушка ў цёмных барознах,
Белая птушка ў барознах цёмнай зямлі.

Колькі душа аддала
Высілкаў і гадоў,
Зорнай моцы святла,
Чорнай працы кратоў,
Пракладаючы след
Генію з рамяством, –
Каб запоўніўся свет
Такім хараством.

Нетутэйшая рэч, што прынеслі штормы,
Нібы марскую чарупіну рэдкай формы,
Як і адкуль, не ведаючы й сама,
У пяску прыбярэжным ляжыць нясмела,
Ноч мінула, бура ўжо адшумела,
Ноч мінула, а ранку яшчэ няма.

Колькі, творачы лад,
Зведалі болю й слёз,
Колькі путаў і крат
Вольны розум прынёс,
Колькі вынеслі бед,
Смерць віталі жнівом, –
Каб запомніўся свет
Такім хараством.

I ўсё?

(What Then?)

«Ён дасягне ўсяго ў жыцці,
Ён першы ў школе зух!..»
І хлопец знаў, куды расці,
Чытаў-зубрыў да трыццаці...
«І ўсё? І ўсё?» – свістаў Платонаў дух.

Яго любілі чытачы,
Ён зарабляў за двух,
Меў плён з бяссонняў уначы,
Сябрам спяшаўся памагчы...
«І ўсё? І ўсё?» – свістаў Платонаў дух.

Усё, што сніла маладосць,
Прыйшло з гадамі ў рух, –
Ёсць жонка, сын з дачкою ёсць,
Капусты досць і сліваў досць...
«І ўсё? І ўсё?» – свістаў Платонаў дух.

Ён пастарэў, але імпэт
З гадамі не патух!
Хай дурні кажуць: «кволы дзед»,
Ён жыў – і ўсё зрабіў, як след...
Ды ўсё гучней свістаў Платонаў дух.

Стымул
(*The Spur*)

Вы кажаце, юрлівасць недарэчы
Віруе ў закаханага старэчы.
Я гэтаю чумой з юнацтва хворы:
А хто б яшчэ натхніў мяне на творы?

Знаў радасць паразы...

(What Was Lost)

Знаў радасць паразы і боль перамогі,
Ды крочыў на бой, дзень у дзень, год у год:
Жаўнераў няма, палкаводзец убогі,
Імчуся на Захад, імкнуся на Ўсход...
Аб тыя ж каменьчыкі ранячы ногі.

Кухулін рахманы
(Cichulain Comforted)

Шэсць невылечных ранаў нёс у змрок
Забіты волат, грозны і славуты,
Праз тагасветны лес, за крокам крок.

І цені – кожны ў саван захінуты –
З’яўляліся й знікалі. Ды герой
Не бачыў, у ярме сваёй пакуты.

Тады адзін, з птушынай галавой,
Іх правадыр, падкраўся пакрыёма
І кінуў вою палатна сувой.

Герой стаяў маўкліва й нерухома,
І мёртвыя прыйшлі, тады адзін
Сказаў: «Твой боль суцішыцца, вядома, –

Наш саван ваярам дае спачын,
А без яго прытулку ў нас няма ім,
Бо латы нас пужаюць, Кухулін!

У вушка голкі нітку прадзяваем –
І шыем!» Што рабіць, ён з імі сеў,
Сшывае нітку радасці з адчаем.

«А зараз, – кажуць, – ты пачуеш спеў,
Але найперш даведаешся, хто мы:
Нас пакараў за боязь вышні гнеў –
Трымцім, дрыжым ад вусцішы без стомы...»
А ў галасах – не чалавечы страх,
Хтось іншы, абсалютна невядомы
Гучыць, гаворыць... не, спявае птах.

Вадамерка

(Long-Legged Fly)

Каб не загінуў на дальняй мяжы
Цывілізацыі сын,
Сціш сабаку, каня прывяжы –
Хай у намёце, адзін,
Добра абдумае кожны манеўр
Цэзар бяссонны ўночы:
Рукі на мапе, наструнены нерв,
Ён і нішто – вочы ў вочы.

І, як вадамерка над глыбінёй,
Плыве яго думка ў моўчы.

Каб найвышэйшым вежам гарэць,
Каб лепшы аддаў жыццё,
Яна расце, жанчына – на трэць,
На дзве траціны – дзіцё.
Мужу і гораду на бяду,
Юныя ногі самі
Без лішніх сведкаў шліфуюць хаду,
Адточваюць рухі начамі.

І, як вадамерка над глыбінёй,
Плыве яе думка ў маўчанні.

Каб дзевам прыходзіў у сны Адам,
Згодна закону плоці,
Выгані дзетак з капэлы – там
Творыць Буанароці.
На рыштаваннях павіс – і цішэй
Ад найцішэйшай мышы,
З кожным рухам вышэй і вышэй,
Вечнасць між высяў вышыў.
І, як вадамерка над глыбінёй,
Плыве яго думка ў цішы.

Джон Кінсела плача на Мэры Мур
(*John Kinsella's Lament for Mrs. Mary Moore*)

Хваробы, кулі ці нажы,
Атрута ці пятля
Бяруць, хто любы, й не кажы
Адкласці на пасля.
Ёсць брат і швагер, ды не лёс:
Бязноса карга
Рашыла, што заб'е ўсур'ёз,
Што Мэры Мур чарга.
Я з ёю піў і еў за двух
Ды ў ложку меў настрой, –
І што мне тузін юных шлюх
Без любася старой?

Упартая – не збіць цаны,
Бо знала кошт сабе,
Але й кахала без маны,
У радасці й журбе.
Ад ейных жартаў неўспадзеў
Крывіла святароў,
А я да ранку маладзеў,
Аж закіпала кроў.

Яна была, як добры дух,
Сяброўкай і сястрой, –
І што мне тузін юных шлюх
Без любас старой?

«Калі б не грэх, – казаў святар, –
Які ўчыніў Адам,
То людзі б атрымалі ў дар,
Эдэмскі сад, а там –
Кахалі б жонкі гарачэй
І муж быў маладзён.
Там для кахання шмат начэй
І для сяброўства дзён.
Там не бывае завірух,
Там хлебушак з ікрой...»
Ды што мне тузін райскіх шлюх
Без любас старой?

Высокі стыль

(Hightalk)

Які ж карнавал без хадуляў? Не тыя радасць і здзіў!
Мой прадзед на шасціметровых
падпорках спрытна хадзіў.
Я меў на два метры меншыя, – няма былой вышыні! –
Ды нейкі паскуднік падпёр імі плот
ці проста спаліў у агні.

Што дзеткам, як танчаць мядзведзі
і малпы вісяць на хвастах?
Герой – той, хто зорачку з неба дастане на двух шастах.
Жанчыны на трэцім паверсе
за працай знудзіліся ўшчэнт
Без твару, што іх напужае ў акне, –
вось і бяру інструмент.

Я ваш Якуб-на-драбіне, першы на фэстах прарок,
Ды ўсё, што ў жыцці я ведаў, – змяняецца кожны крок.
Ды ўсё, на што здольныя людзі, – хадульна, куды ні крок.
Дзікія гусі гукаюць святло, кроячы крыламі ноч.
Брыду на хадулях у заўтрашні дзень, у вусціш яго і жудзь.
Марскія коні світанку з мяне на ўсе зубы іржуць.

Прывіды

(The Apparitions)

Ёсць тэмы, што не выклікаюць крыўдаў
І кпінаў... Я апісваў людзям прывідаў.
Не мудрагеліць шмат узяў за правіла,
Бо слухачоў не вельмі і цікавіла,
Ці забабоннейшы за іншых зданяў
Герой маіх легендаў і паданняў.

Я знаў пятнаццаць прывідаў і духаў.
Найгоршы быў мой плашч, што рукавамі рухаў.

Майго жыцця найлепшая палова –
Самота, зразумелая з паўслова:
Адданы сябра будзе слухаць споведзь
Да поўначы – і паўнамёкі зловіць,
За жартамі хаваючы сумнеў,
Бо нічога зноў не зразумеў.

Я знаў пятнаццаць прывідаў і духаў.
Найгоршы быў мой плашч, што рукавамі рухаў.

Чым болей чалавек старэе, тым
Менш яго сэрца робіцца пустым,
Тым болей радасць сіламі напоўніць,
Якія прыдадуцца. Варта помніць,

Як хутка прыйдзе Ноч, а з ёю тая,
Што ўсе загадкі й страхі разгадае.

Я знаў пятнаццаць прывідаў і духаў.
Найгоршы быў мой плашч, што рукавамі рухаў.

Цыркавыя жывёлы пакідаюць арэну
(The Circus Animals' Desertion)

I

Шукаю тэмаў, толькі ўсё дарма,
Шэсць тыдняў іх шукаў – і не знайшоў:
Старое сэрца (іншага няма!)
Баліць ад згадак, мрояў, міражоў.
Вясна ці лета, восень ці зіма, –
Маіх жывёлаў цыркавое шоу,
Гімнасткі, клоўны, хлопцы на хадулях
Жывуць у сэрцы й не прагнаць адтуль іх.

II

Што прыгадаць? Як некалі ўначы
На ветразі сны Ойсіна населі,
Праз выспы мараплаўца ведучы –
Дарэмны бой, дарэмнае вяселле,
Дарэмны сон.... Адвечны спеў, гучы!
П'яная мроя, горкае пахмелле...
Ды што вяло вандроўцу ў мора тройчы?
Я сам, пра грудзі яго любай мроячы.

Пасля «Графіню Кэтлін» напішу,
Старой легендзе даючы назоў, –
Як д'яблу за народ прадасць душу,
Але ўратуюць неба і любоў.
Каб мела і каханая ўвушшу
Мой голас – і нянавісьць да рабоў,
Цяпельца праўды раздзімаў манюю –
Дзеля кахання, што ўсяму віною.

Пакуль Сляпы і Дурань кралі хлеб,
Са зброяй Кухулін паўстаў на хвалі:
Былое – таямніца, памяць – склеп,
Ды сэрца таямніцы хвалявалі,
Каб мой герой і ў сённяшнім святле б
З навалай біўся й рады даў навалe, –
Калі шчыруюць аўтар і акторы,
І нешта болей значыць – той, каторы...

III

Адкуль прыходзяць вобраз і настрой,
Што ў галаве віруе, бы ў катле?
Анучы, смецце, костачкі – гарой,
Бутэлькі, прасы, чайнік на сталe,
Пацёрты строй распусніцы старой...
Пара канчаць парад-але... Але
Там, на гарышчы, – хочаш, варушы! –
Схаваны ржавы скарб маёй душы.

Палітыка

(Politics)

З часам лёс чалавека выяўляе
сваё значэнне ў тэрмінах палітыкі.

Томас Ман

Дзяўчына, што там стаіць, усю
Палітыку Рыма й Масквы
Або іспанскі той Мадрыд
Прэч гоніць з галавы.
Паўсвету з'ездзіў чалавек
І ведае, што кажа ён.
Палітык, які так думаў шмат
І шмат чытаў здавён.
Магчыма, праўду кажуць яны,
Што час вайны настае...
А я... ах, каб зноў быў малады,
Як я абдымаў бы яе!

Чорная вежа *(The Black Tower)*

Кажуць, на чорнай вежы даўно
З ежы адно сухары,
Грошай нямашака, скісла віно,
Кіснуць з нуды ваяры,
Ды помніць прысягу баец на мяжы:
Не пройдзе штандар чужы.

Стоячы ў трунах спяць мерцвякі,
Ды з берагу дзьмуць вятры –
І скаланае ў старой гары
Ад ветру косткі старыя.

Хабар прыносіць варожы шпег,
Кажа, што ўсё дарма,
Кажа, што мудры б даўно ўжо збег,
Бо караля ўжо няма.
Што вам за мёртвых ісці на мячы?
Уцякайце ўначы.

Тут, у магілах, гіне святло,
Ды з берагу дзьмуць вятры –
І скаланае ў старой гары
Ад ветру косткі старыя.

Кухар-махляр, што нам для сняданку
Птушак лавіў на мурах,
Слёзна кляўся, што нам на світанку
Трубіў каралеўскі рог.
Але ён брэша, сабака стары:
Хто прысягаў, на муры!

Тут, у магілах, нас душыць змрок,
Ды з берагу дзьмуць вятры –
І скаланае ў старой гары
Ад ветру косткі старыя.

Ля падножжа Бэн Балбэна
(*Under Ben Bulben*)

I

Рытуал, што ў таямніцы
Ладзілі жрацы і жрыцы,
Што выносілі ўначы
Ад вядзьмаркі крумкачы;
Гімны вояў і кабет,
Чый прытулак – іншасвет;
Словы-жарсці, словы-здані,
Словы-клятвы на світанні,
Старажытныя заклёны,
Што й цяпер віхор шалёны
Да Бэн Балбэна нясе, –
Вось, што значаць яны ўсе.

II

Хто жыве ў ірландскім краі,
Той не цалкам памірае,
Покуль раздзяляе кон
Смерць душы і роду скон.

Хто памрэ ў сваёй пасцелі,
Хто ад цяжкай раны ў целе, –
Нам спакою не дае
Страх згубіць яго (яе).
Ды бяссільная труна,
Покуль помніць ён (яна).
Што ім вечны супакой –
Тым, хто ў памяці людской?

III

Ёсць малітва на зямлі:
«Госпадзе, вайну пашлі!»
Словы робяцца маной
І канчаюцца вайной.
Шоры падаюць з вачэй,
Чалавек расце хутчэй,
У душы спакойны гнеў
Душыць распач і сумнеў,
Мудрасць мужа на вядзе,
Каб знайшоў сябе ў бядзе,
Выбраў мэту, спраўдзіў лёс
З той, з якой усё ўсур'ез.

IV

Бард і дойдзід твораць храм,
Каб і модным песнярам
Помніць геніяў былых,
Што да Бога мелі слых,
Да крыніц святла вялі.

Густ і мера – соль зямлі:
Форма даўніх пірамід,
Бронза, мармур і граніт,
Фарбы, што ў руках кіпелі, –
І з-пад купала ў Капэле,
Моц Адама паўстае,
Спакушаючы Яе.
Мікеланджалаў парыў
Чуйным розумам стварыў
Дасканаласць, што жыве
Ў чалавечым харакце.

Твораць шэсць вякоў назад
Пэрспектыву – райскі сад,
Бог, анёлы й прыбышы,
Дзве нявінныя душы.
Дрэвы, кветкі, аблачыны
Выглядаюць, як павінны.
Быццам сніш – і пакрысе
Прачынаешся ў красе,

Дзе, нібыта сну працяг,
Неба высіцца прасцяг.
Кола круціцца далей,
Творцы сняць усё смялей –
Калверт, Ёілсан, Блэйк і Клод,
А пасля – сарваны плод,
Крызіс духу і разлад,
Змрок, хаос і заняпад.

V

Помні, бард, пра рамяство:
Песняй творыш хараство.
Сёння верш, якім живу,
Ставяць з ног на галаву.
Хто вас плодзіць, рыфмачы?
Шкода ложкаў уначы!
Апявай сыноў зямлі,
Шляхту плуга і раллі,
Шлях святых і весялосць
Тых, хто вып'е ўсё, што ёсць.
Ваяроў і гордых пань,
Што казалі: «Край, паўстань!» –
І семсот гадоў каналі...
Дык спявай найдасканалей
Тых, хто ў шчасці і журбе
Нёс Ірландыю табе.

VI

Тут, на ростанях дарог,
Ўільям Ейтс у глебу лёг,
Пад гарой шматвекавой,
Па суседстве з той царквой,
Дзе ягоны продак – пробашч.
Ані помніка з ёй побач,
Толькі словы ў вапняку
Запаветам земляку:

«Позірк спыні
На смерці й жыцці...
Вершнік, далей ляці!»

ЗМЕСТ

Індус пра Бога. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	5
Скрадзенае дзіця. <i>Пераклаў Антон Францішак Брыль.</i>	6
Старая песня, праспяваная ізноў. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	9
Фэргус і Друід. <i>Пераклала Ганна Янкута.</i>	10
Азёрны востраў Інішфры. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	12
*** (Калі ты пастарэеш, ля агню...). <i>Пераклаў Лявон Баршчэўскі.</i>	13
Хто з Фэргусам? <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	14
Той, хто мроіў пра чароўную краіну. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	15
Вечныя галасы. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	17
Закаханы апавядае пра ружу ў сваім сэрцы. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	18
Неўтаймавальнае племя. <i>Пераклаў Антон Францішак Брыль.</i>	19
На заходзе дня. <i>Пераклала Ганна Янкута.</i>	20
Песня вандроўцы Энгуса. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	21
Песня старой маці. <i>Пераклала Ганна Янкута.</i>	22
Ён дорыць каханай пэўныя радкі. <i>Пераклаў Антон Францішак Брыль.</i>	23
Ён заклікае сэрца да мужнасці. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	24

Ён чуе плач у трысці. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	25
Ён мроіць пра кілім нябёсаў... <i>Пераклаў Лявон Баршчэўскі.</i>	26
Руды Ханраан п'е пра Ірландыю. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	27
Няма другой Троі. <i>Пераклала Ганна Янкута.</i>	28
Верасень 1913-га. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	29
Сябру, чыя праца пайшла на глум. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	31
Крычаў п'яны жабрак. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	32
Магіла ў гарах. <i>Пераклала Ганна Янкута.</i>	33
Магі. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	34
Плашч. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	35
Дзікія лебедзі ў Куле. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	36
Ірландскі лётчык прадчувае сваю загібель. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	38
Рыбак. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	39
Кот і поўня. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	41
Вялікдзень 1916. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	43
Ружы. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	47
Палітычнай зняволенай. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	48
Другі прыход. <i>Пераклаў Лявон Баршчэўскі.</i>	50
Выправа ў Візантыю. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	51
Вежа. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	53
З нізкі «Развагі падчас грамадзянскае вайны»	62
Радавыя сядзібы. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	62
Шпакоўня пры маім акне. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч.</i>	64

Я бачу прывідаў нянавісці, духоўнай пярэсыці і будучай паражнечы. <i>Пераклаў</i> <i>Андрэй Хадановіч</i>	65
Кола. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	67
Леда й Лебедзь. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	68
Сімвалы. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	69
Тры напрамкі. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	70
Як завея. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	71
«А я – з Ірландыі». <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	72
Яе трыумф. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	74
Песня з драмы «Адзіная рэўнасць Эмэр». <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	75
І ўсё? <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	77
Стымул. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	78
*** (Знаў радасць паразы...). <i>Пераклаў</i> <i>Андрэй Хадановіч</i>	79
Кухулін рахманы. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	80
Вадамерка. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	82
Джон Кінсэла плача па Мэры Мур. <i>Пераклаў</i> <i>Андрэй Хадановіч</i>	84
Высокі стыль. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	86
Прывіды. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	87
Цыркавыя жывёлы пакідаюць арэну. <i>Пераклаў</i> <i>Андрэй Хадановіч</i>	89
Палітыка. <i>Пераклаў Лявон Баршчэўскі</i>	91
Чорная вежа. <i>Пераклаў Андрэй Хадановіч</i>	92
Ля падножжа Бэн Балбэна. <i>Пераклаў</i> <i>Андрэй Хадановіч</i>	94

У серыі «Паэты планеты»,
акрамя выбраных вершаў Ўільяма Батлера Ейтса,
таксама ёсць у продажы выбраныя творы такіх паэтаў, як:

Сапфо
Франчэска Петрарка
П'ер дэ Рансар
Ўільям Шэкспір
Ёган Вольфганг Гётэ
Габрыэла Містраль
Умар Хаям
Шарль Бадлер
Райнэр Марыя Рыльке
Фрыдрых Гельдэрлін
Генрых Гайнэ
Гіём Апалінэр
Эдгар По
Федэрыка Гарсія Лорка
Джон Кітс

Рыгор Барадулін
Дзімча Дэбялянаў
Гай Валерый Катул
Яраслаў Вырхліцкі
Ян Каханоўскі
Катры Вала
Канстандзінас Кавафіс
Барыс Пастарнак
Аляксандр Чакс
Хуан Рамон Хіменэс
Юлі Таўбін
Хаім Нахман Бялік
Баляслаў Лесьмян
Шандар Петэфі
Міхай Эмінэску

Падрыхтаваныя ці рыхтуюцца
і ў бліжэйшы час выйдуць
зборнікі выбраных твораў такіх паэтаў, як:

Анакрэонт
Э. Дыкінсан
В. Мюлер
Г. Тракль
Ф. Шылер
Р. Бёрнс
Дж. Г. Байран
Ф. Песоа
П. Верлен

А. Міцкевіч
Ж. дэ Нэрваль
У. Уітман
Ц. К. Норвід
А. Рэмбо
С. Обстфельдэр,
С. Вальеха,
С. Косавел,
Дж. Леопардзі і інш.

Па пытаннях набыцця кніг серыі «Паэты планеты» звяртайцеся:
paety.planety@gmail.com

Тэл./факс (17) 267.48.71, маб. (29) 623.35.65.

Ейтс, Ё. Б.

Е44 Выбраныя вершы / Ёільям Батлер Ейтс; пер. з англійскай. — Мінск : Выдавец Зміцер Колас, 2017. — 104 с. (Паэты планеты).

ISBN 978-985-7164-68-4.

Ёільям Батлер Ейтс (1865–1939) – ірландскі паэт, драматург і візіянер, адзін з найбольш вядомых англамоўных творцаў XX стагоддзя, лаўрэат Нобелеўскай прэміі па літаратуры 1923 г. Яго вершы злучаюць неарамантычныя традыцыі са складанай мовай мадэрнісцкай паэзіі, матывы кельцкай міфалогіі з фактамі ўласнай біяграфіі і гісторыі Ірландыі.

Адрасуецца шырокаму колу чытачоў.

УДК 821.111-1

ББК 84(4Ірл)-5

Серыя «Паэты планеты»

Літаратурна-мастацкае выданне

Ўільям Батлер Ейтс

ВЫБРАНЫЯ ВЕРШЫ

Дызайн Марціна Русеўскага.

Укладальніца Марына Шода.

Адказны за выпуск Зміцер Колас.

Падпісана ў друк 02.10.2017. Фармат 60×90 ¹/₃₂.

Папера афсетная. Друк лічбавы.

Ул.-выд. арк. 2,66. Ум. друк. арк. 3,25.

Наклад 250 асобнікаў. Заказ № .

Выдавец і паліграфічнае выкананне
індывідуальны прадпрымальнік Зміцер Колас.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі
выдаўца, вытворцы, распаўсюдніка
друкаваных выданняў № 1/291 ад 17.04.2014.

Пр. Незалежнасці, 105-14, 220023, Мінск.